

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 538/2018-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. novembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného advokátom Mgr. Dávidom Štefankom, advokátska kancelária, Kutlíkova 17, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2, čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 37 ods. 2 a čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Tdo 33/2018 z 25. júna 2018, postupom a rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 3 To 88/2014 z 30. januára 2015 a postupom a rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 1 T 34/2013 z 13. októbra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. októbra 2018 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej aj „sťažovateľ“) vo veci

namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2, čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 37 ods. 2 a čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Tdo 33/2018 z 25. júna 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“), postupom a rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 To 88/2014 z 30. januára 2015 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a postupom a rozsudkom Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 T 34/2013 z 13. októbra 2014 (ďalej len „napadnutý rozsudok okresného súdu“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol podľa § 382 písm. b) Trestného poriadku ako podané neoprávnenou osobou dovolanie obvineného sťažovateľa proti napadnutému rozsudku krajského súdu, ktorým tento v spojení s napadnutým rozsudkom okresného súdu rozhodol, že sťažovateľ ako obvinený bol uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c), ods. 4 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) a i) Trestného zákona v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že *„potom, čo v priebehu mesiacov február 2012 až september 2012 obvinený [REDAKOVANÉ] pri vedomosti ostatných obvinených oslovil zamestnanca spoločnosti [REDAKOVANÉ] zabezpečujúcej transport peňazí [REDAKOVANÉ] so žiadosťou o poskytnutie informácií o trase, čase, množstve a ochrane prepravovaných peňazí, za účelom spolupráce vo vzťahu k prepadu takéhoto motorového vozidla s tým, aby sa v danom motorovom vozidle prepravovala finančná hotovosť vo výške najmenej 500.000,- Eur, pričom počas tohto obdobia obvinení [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] zabezpečovali veci potrebné k prepadnutiu pancierového motorového vozidla ako zbrane, strelivo, motorové vozidlo, mobilné telefóny za účelom komunikácie, rušičku mobilného signálu a signálu GPS, mapy okolia miesta spáchania skutku, ako i ďalšie veci potrebné k vykonaniu prepadu, obvinený [REDAKOVANÉ] ďalej zabezpečil pre potreby vykonania skutku falošné značky s evidenčnými číslami na motorové vozidlá a rodinný dom č. [REDAKOVANÉ], ktorý sa nachádzal v obci [REDAKOVANÉ], ktorý mal slúžiť ako úkryt obvinených pred*

a po spáchaní skutku, ďalej zo strany obvinených bola vykonaná obhliadka miesta plánovaného prepadu a únikových trás, po čom dňa 19. septembra 2012 v ranných hodinách obvinení [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] na základe predchádzajúcej dohody dostali od [REDAKOVANÉ], ktorý v tom čase spolupracoval s Policajným zborom Slovenskej republiky a ktorý sa nachádzal v pancierovom vozidle, SMS správu, že v motorovom vozidle je dostatočná finančná hotovosť najmenej 1.000.000,- Eur, nasadli do osobného motorového vozidla zn. Land Rover, opatreného falošným evidenčným číslom [REDAKOVANÉ] s ktorým sa odviezli k mestu [REDAKOVANÉ] k budove technických služieb v smere na [REDAKOVANÉ], kde už len čakali s naštartovaným motorom na príchod pancierového vozidla tak, že obvinení [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] s kuklami na hlave ležali v korbe motorového vozidla, pričom každý z nich držal v rukách samopal so zasunutým zásobníkom plným nábojov, pričom poistky týchto zbraní boli odistené a tým boli zbrane pripravené k okamžitej strelbe, pričom obaja obvinení boli navyše ozbrojení pištoľou, ďalej obvinený [REDAKOVANÉ] sedel s kuklou na hlave za volantom motorového vozidla, pričom bol ozbrojený pištoľou a na sedadle spolujazdca mal uložený samopal so zasunutým zásobníkom plným nábojov, avšak k prepadu pancierového motorového vozidla nedošlo, nakoľko obvinení boli o 08,45 hod. zadržaní príslušníkmi Policajného zboru.“.

Sťažovateľovi ako obvinenému bol podľa § 188 ods. 4 Trestného zákona s prihliadnutím na § 38 ods. 3 v spojení s § 36 písm. j) a n) Trestného zákona a § 41 ods. 1 a 2 Trestného zákona za použitia § 39 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 13 rokov nepodmienečne, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. c) Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Napadnutý rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť a tým aj vykonateľnosť v zmysle § 183 ods. 1 písm. b) aliney 3 Trestného poriadku 30. januára 2015, keď vo veci rozhodol krajský súd. Rozhodnutie súdu druhého stupňa obvinený sťažovateľ prevzal 25. mája 2015, jeho obhajca 18. mája 2015 a prokurátor Krajskej prokuratúry Trenčín (ďalej len „prokurátor“) 14. mája 2015 a napadnutý rozsudok krajského súdu prevzali aj ostatné strany trestného konania. Predseda senátu krajského súdu 30. januára 2015 nariadil výkon trestu u obvineného sťažovateľa a vydal príkaz na jeho

dodanie do výkonu trestu, avšak obvinený do konania neverejného zasadnutia dovolacieho súdu na výkon uloženého trestu nenastúpil. Obvinený sťažovateľ sa výkonu trestu vyhýba zdržiavaním sa na neznámom mieste, pričom súd prvého stupňa dosiaľ neurobil žiadny úkon na jeho vypátranie a dodanie do výkonu trestu (medzinárodný zatýkací rozkaz, resp. európsky zatýkací rozkaz).

2.1 Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol:

„Okresný súd Trenčín 31. mája 2018 predložil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dovolanie obvineného [REDAKOVANÉ], ktoré podal prostredníctvom obhajcu Mgr. Dávida Štefanku, ktorého na zastupovanie v dovolacom konaní splnomocnila manželka obvineného [REDAKOVANÉ] (č.l. 3691). Dovolanie bolo podané na Najvyšší súd Slovenskej republiky 12. septembra 2017, ktorý podanie postúpil na okresný súd, kde došlo 29. septembra 2017 (č.l. 3681). Dovolanie bolo podané z dôvodov § 371 ods. 1 písm. g), k) Tr. por., že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom a proti obvinenému sa viedlo trestné stíhanie, hoci bolo neprípustné a smeruje proti vyššie citovanému rozsudku krajského súdu...

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pri predbežnom prieskume zistil, že dovolanie bolo podané v zákonnej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.). Dovolanie bolo podané prostredníctvom obhajcu, čo je v súlade s ustanovením § 373 ods. 1 Tr. por. Súčasne však zistil, že dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo bolo podané neoprávnenou osobou.

Podľa § 369 ods. 2 písm. b) Tr. por. proti právoplatnému rozhodnutiu súdu druhého stupňa môže podať dovolanie z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 obvinený vo svoj prospech proti výroku, ktorý sa ho priamo dotýka.

Podľa § 369 ods. 5 Tr. por. v prospech obvineného, s jeho výslovným písomným súhlasom môže dovolanie podať aj príbuzný obvineného v priamom pokolení, jeho súrodenec, osvojiteľ, osvojenec, manžel alebo druh. Ak je obvinený mladistvý, osoba pozbavená spôsobilosti na právne úkony alebo osoba, ktorej spôsobilosť na právne úkony je obmedzená, môže i proti vôli obvineného za neho v jeho prospech podať dovolanie aj jeho zákonný zástupca alebo jeho obhajca.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatnému rozhodnutiu súdu druhého stupňa je výhradným právom obvineného. Ostatné oprávnené osoby (§ 369 ods. 5) môžu podať dovolanie iba s jeho výslovným písomným súhlasom. V konkrétnom prípade obvinený nedal nikomu súhlas k tomu, aby v jeho prospech podal dovolanie. Manželka obvineného síce mohla zvoliť obvinenému obhajcu, avšak ňou splnomocnený obhajca nie je bez súhlasu obvineného oprávnený podávať dovolanie.

V konkrétnom prípade neprichádza do úvahy postup v zmysle ustanovenia § 379 Tr. por., nakoľko samotný obhajca v dovolaní uvádza, že obvinený je na neznámom mieste, preto odstránenie vyššie uvedeného nedostatku postupom podľa § 379 Tr. por. nie je možné.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že obhajca Mgr. Dávid Štefanka nie je oprávnený podať dovolanie bez výslovného súhlasu obvineného [REDAKOVANÉ], a preto dovolací súd dovolanie podľa § 382 písm. b) Tr. por. odmietol.“

3. Podľa sťažovateľa ním bolo už počas konania pred okresným súdom namietané, že zo strany svedka [REDAKOVANÉ] išlo o navádzanie na spáchanie trestného činu, pričom túto iniciatívu pripúšťa aj okresný súd, keď vo svojom odôvodnení uviedol, že samotný svedok [REDAKOVANÉ] bol už počas stretnutí iniciatívny, keď na podnet polície navrhol miesto na vykonanie prepadu, uistoval obžalovaného [REDAKOVANÉ], že ako veliteľ vozidla zabezpečí spoluprácu posádky alebo že mu hrozí preloženie do Nitry. Následne však okresný súd podľa sťažovateľa nesprávne vyhodnotil konanie svedka [REDAKOVANÉ], ako aj Policajného zboru Slovenskej republiky (ďalej len „policajný zbor“), keď uviedol, že ich konanie nepovažuje za provokáciu zo strany polície, s ktorou svedok [REDAKOVANÉ] aktívne spolupracoval, keďže nebolo preukázané, že svedok [REDAKOVANÉ] bol iniciátorom pripravovanej lúpeže, t. j. že by vyvolal u obžalovaných vôľu spáchať trestný čin. V tomto smere je však nutné podľa mienky sťažovateľa podotknúť, že okresný súd si neuvedomil, že bez iniciácie, ako aj konania svedka [REDAKOVANÉ] ako hlavného článku by lúpežné prepadnutie vôbec nebolo možné, z čoho je preukázané, že svedok [REDAKOVANÉ] bol iniciátorom navádzaným príslušníkmi policajného zboru. Okresný súd podľa sťažovateľa vnímal svedka [REDAKOVANÉ] ako dôveryhodného napriek tomu, že bolo preukázané, že tento bol drogový závislý, v jeho výpovediach dochádzalo k viacerým

rozporom a príslušníkmi policajného zboru bol inštruovaný čo má robiť, povedať a pod. Už od počiatku konania bola podľa slov sťažovateľa namietaná použiteľnosť dôkazov, a to výpovedí svedka [REDACTED], keďže ide o dôkazy nezákonné.

3.1 Sťažovateľ ďalej uvažuje, že vo všeobecnosti možno uviesť, čo podľa jeho presvedčenia vyplýva zo súdnej praxe a právnych názorov v literatúre, že polícia nemá právo fingovať spáchanie trestného činu. Sťažovateľ odkazuje, že polícia podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o Policajnom zbore“) a Trestného poriadku nemá právo predstierať pri usvedčovaní páchatel'ov a zabezpečovaní dôkazov neexistujúcu realitu ako napríklad, že došlo k spáchaniu určitého trestného činu. Príslušníci policajného zboru, resp. orgánov činných v trestnom konaní majú podľa názoru sťažovateľa zakázané, aby svojou vlastnou iniciatívou vytvárali vo vedomí páchatel'a mylnú predstavu o realite, na ktorú tento prípadne reaguje spáchaním trestného činu, alebo u neho vyvolajú konanie, ktoré by mohli policajné orgány zdokumentovať a použiť ako dôkazy o jeho trestnoprávnej zodpovednosti. Takýto spôsob zabezpečovania dôkazov proti páchatel'om je podľa presvedčenia sťažovateľa neprípustný, keďže zákon takýto dôkazný prostriedok nepozná, neurčuje presné podmienky a spôsob jeho prevedenia a jeho dokumentovania, a preto neumožňuje orgánom činným v trestnom konaní, ale ani súdu správne pochopiť situáciu, ktorá bola vymyslená políciou, ako aj pohnútky, ktoré viedli páchatel'a k určitému konaniu – reakcii. Dokonca súdy môžu byť podľa úsudku sťažovateľa v takomto prípade uvedené do omylu, keďže akákoľvek zmienka o fingovanej policajnej akcii v spise chýba a je pred nimi utajovaná.

3.2 Podľa sťažovateľa je tiež potrebné uviesť, že napádané rozhodnutia sú založené *de facto* len na jednej výpovedi svedka [REDACTED]. Práve jeho výpoveď má podľa slov sťažovateľa predstavovať v predmetnom konaní usvedčujúci, resp. vo významnej miere rozhodujúci dôkaz, keďže ostatné dôkazy sú buď (i) nezákonné, prípadne (ii) právne bezvýznamné v prejednávanej veci, avšak pokiaľ táto výpoveď nie je verifikovaná ďalšími zákonne získanými dôkazmi, nie je možné na tomto podklade založiť rozhodnutie o vine.

3.3 Ďalšou chybou konania je podľa názoru sťažovateľa tiež nesprávne právne kvalifikovaná výška škody, pretože súd ju charakterizoval ako škodu veľkého rozsahu, vychádzajúc iba z výpovede svedka [REDACTED].

3.4 Okresný súd podľa sťažovateľa rovnako nevykonal dôkazy navrhované obhajobou, a to najmä vykonanie znaleckého dokazovania, vypočutie vyšetrovateľa Baranoviča, ako aj svedka majiteľa firmy [REDACTED].

3.5 Sťažovateľ, pokračujúc vo svojej sťažnosti, dôvodí, že významným pochybením v konaní je aj skutočnosť, že okresný súd už v odôvodnení predchádzajúceho rozsudku uviedol, že sa nemôže procesne stotožniť s právnou kvalifikáciou žalovaného konania v zmysle podanej obžaloby, pričom pokiaľ by neexistovalo uznesenie z 18. septembra 2012, musel by celú obžalobu považovať za zmätočnú a vôbec by sa ňou nemohol zaoberať. Podľa odkazu sťažovateľa sám predseda senátu uviedol, že pokiaľ by súd skutkovo neupravil znenie podanej obžaloby, nebolo by možné podľa nej konať. Pokiaľ okresný súd zastával názor, že je takto radikálne potrebné zasahovať do znenia obžaloby, mal podľa sťažovateľa buď obžalobu označiť za zmätočnú a obžalovaných oslobodiť, alebo vec vrátiť do prípravného konania. Základnou zásadou trestného procesu je obžalovacia zásada, a teda znenie obžaloby má byť výsledkom dokazovania. V tomto smere bol teda podľa mienky sťažovateľa procesný krok podania obžaloby z hľadiska jej odôvodnenia a obhajoby, jej znenia zo strany prokurátora nahradený zásahom okresného súdu, čo je podľa sťažovateľa z pohľadu obžalovacej zásady neakceptovateľné.

3.6 Sťažovateľ ďalej uvádza, že aj keď najvyšší súd uviedol, že dovolanie bolo podané prostredníctvom obhajcu, čo je v súlade s § 373 ods. 1 Trestného poriadku, toto dovolanie odmietol, keďže sťažovateľ ako obvinený nikomu nedal súhlas na to, aby v jeho prospech podal dovolanie, a to s odkazom na § 369 ods. 5 Trestného poriadku. Podľa sťažovateľa v tomto prípade však nešlo o podanie dovolania v prospech obvineného príbuzným obvineného tak, ako to uvádza § 369 ods. 5 Trestného poriadku, na ktorý sa vyžaduje písomný súhlas obvineného, ale o podanie dovolania obvineným, ktorý mal

pre tento úkon obhajcu zvoleného v zmysle § 39 ods. 2 Trestného poriadku, čo vyplýva aj z plnej moci priloženej k dovolaniu, kde je jasne uvedené, že manželka sťažovateľa [REDACTED] splnomocnila advokáta Mgr. Dávida Štefanku v zmysle § 39 ods. 2 Trestného poriadku na zastupovanie jej manžela – sťažovateľa [REDACTED] – pri podaní dovolania, ako aj v samotnom dovolacom konaní.

3.7 Na základe už uvedeného je zrejmé, že ak sa najvyšší súd domnieval, že ide o podanie dovolania oprávnenou osobou v prospech obvineného v zmysle § 369 ods. 5 Trestného poriadku, pričom zistil, že k dovolaniu nebol priložený súhlas obvineného, tak mal podľa mienky sťažovateľa postupovať v zmysle § 379 ods. 1 Trestného poriadku a vyzvať osobu oprávnenú podať dovolanie alebo obhajcu obvineného na doloženie tohto súhlasu. Navyše to, že sa mal sťažovateľ nachádzať na neznámom mieste, nemá podľa jeho slov nič spoločné so zákonným postupom vyzvania na odstránenie nedostatku v zmysle § 379 Trestného poriadku, podľa ktorého mal najvyšší súd postupovať. Takýto postup je podľa presvedčenia sťažovateľa zákonný a najvyšší súd mal podľa neho postupovať bez ohľadu na to, či bola oprávnená osoba alebo obhajca obvineného takýto nedostatok schopná odstrániť.

4. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru, právo na súdnu a inú právu ochranu podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy SR a čl. 37 ods. 2 Listiny a práva na obhajobu v zmysle čl. 50 ods. 3 Ústavy SR, čl. 40 ods. 3 Listiny a čl. 6 ods. 3 písm. c) Dohovoru a práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy, bolo porušené rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 5Tdo/33/2018 zo dňa 25.06.2018, ako aj postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní pod sp. zn. 5Tdo/33/2018.

Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru a práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy, bolo porušené rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne sp. zn.: 3To/88/2014 zo dňa 30.01.2015, ako aj postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní pod sp. zn.: 3To/88/2014.

Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru a práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy, bolo porušené rozhodnutím Okresného súdu Trenčín sp. zn.: 1T 34/2013 zo dňa 13.10.2014, ako aj postupom Okresného súdu Trenčín v konaní pod sp. zn.: 1T 34/2013.

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Tdo/33/2018 zo dňa 25.06.2018 sa zrušuje.

Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn.: 3To/88/2014 zo dňa 30.01.2015 sa zrušuje.

Rozsudok Okresného súdu Trenčín sp. zn.: 1T34/2013 zo dňa 13.10.2014 sa zrušuje. Ústavný súd priznáva sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 390,50 EUR s DPH..“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť

uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

III.

7. Ústavný súd v úvode konštatuje, že sťažnosť v časti smerujúcej proti postupu a napadnutému rozsudku okresného súdu je potrebné odmietnuť pre neprípustnosť.

7.1 Zo sťažnosti je nepochybné, že sťažovateľ využil svoje právo podať proti napadnutému rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa v danom prípade nepripúšťa možnosť ústavného súdu rozhodovať o napadnutom rozsudku okresného súdu, keďže odvolanie predstavuje účinný opravný prostriedok ochrany práv sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému rozsudku okresného súdu.

7.2 Princíp subsidiarity nás poučuje, že ústavný súd poskytuje ochranu základným právam a slobodám iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri skúmaní podmienok konania o sťažnosti riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Ochrana základných práv a slobôd poskytovaná ústavným súdom prostredníctvom ústavou

a zákonom o ústavnom súde upraveného konania o sťažnosti je preto subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak o tejto ochrane nerozhodujú všeobecné sudy (porov. mutatis mutandis II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09).

7.3 Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre neprípustnosť.

8. Čo sa týka postupu a napadnutého rozsudku krajského súdu ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ v odôvodnení sťažnosti nepodáva proti napadnutému rozsudku krajského súdu žiadnu argumentáciu. Inak povedané, v sťažnosti v tejto časti absentuje ústavnoprávne relevantné odôvodnenie sťažnosti (požiadavka plynúca z § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Sťažnosť tak v tejto časti nespĺňa zákonom o ústavnom súde predpísané náležitosti a je možné ju v tejto časti z tohto dôvodu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuť.

8.1 K napadnutému postupu a rozsudku krajského súdu ďalej ústavný súd poukazuje na to, že podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

8.2 Napadnutý rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť a tým aj vykonateľnosť v zmysle § 183 ods. 1 písm. b) aliney 3 Trestného poriadku 30. januára 2015. Sťažnosť bola ústavnému súde doručená 11. októbra 2018 (podaná elektronicky, emailom).

8.3 Ústavný súd sa na tomto mieste musí vysporiadať s relevantnou otázkou, či sťažnosť smerujúca proti napadnutému rozsudku krajského súdu nie je podaná oneskorene.

8.4 Ústavný súd si je vedomý právneho názoru, ktorý opakovane vo svojej judikatúre vyslovil (akcentujúc pritom závery rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská v. Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, najmä jeho body 51, 53, 54) a podľa ktorého, majú na zreteli účel základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, v prípade procesného rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní bude sťažovateľovi lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu krajského súdu (porov. napr. III. ÚS 114/2010, I. ÚS 165/2010). Tieto závery sa však nemôžu vzťahovať na situáciu, (i) keď právny poriadok explicitne vylučuje podanie mimoriadneho opravného prostriedku (napr. dovolania) proti určitému rozhodnutiu, resp. (ii) keď jasne stanovuje formálne podmienky na podanie takéhoto opravného prostriedku (napr. lehota, oprávnené osoby a pod.), alebo (iii) keď je vylúčená možnosť, aby najvyšší súd posúdil prípustnosť dovolania s ohľadom na dovolacie dôvody, pretože jeho neprípustnosť je daná *ex lege* bez ohľadu na prítomnosť dovolacích dôvodov.

8.5 Dovolanie proti napadnutému rozsudku krajského súdu nebolo podané oprávnenou osobou, resp. bolo podané advokátom bez súhlasu sťažovateľa, a teda bez splnenia formálnej zákonnej podmienky, ktorú pre podanie dovolania advokátom obvineného vyžaduje *expressis verbis* Trestný poriadok (t. j. súhlas obvineného). Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ (zastúpený kvalifikovaným zástupcom) mohol a mal vedieť, že dovolanie proti napadnutému rozsudku krajského súdu podané opísaným spôsobom bude odmietnuté ako podané neoprávnenou osobou z dôvodu nesplnenia explicitnej zákonnej podmienky súhlasu obvineného pre podanie dovolania, a teda bol oprávnený podať sťažnosť ústavnému súdu priamo proti napadnutému rozsudku krajského súdu v lehote predpokladanej § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

8.6 Ústavný súd preto nemôže považovať lehotu na podanie sťažnosti proti napadnutému rozsudku krajského súdu za zachovanú s ohľadom na napadnuté uznesenie

najvyššieho súdu o dovolaní a musí sťažnosť v tejto časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj pre oneskorenosť.

9. K napadnutému postupu a uzneseniu najvyššieho súdu ústavný súd uvádza, že najvyšší súd postupoval správne podľa platného a účinného právneho poriadku (Trestného poriadku) upravujúceho dovolacie konanie v čase podania dovolania a správne vyhodnotil dovolanie ako podané neoprávnenou osobou. Najvyšší súd jasne a zrozumiteľne odôvodnil aplikáciu konkrétnych ustanovení Trestného poriadku upravujúcich dovolacie konanie a podmienky podania dovolania obvineným, resp. v prospech obvineného.

9.1 Najvyššiemu súdu a jeho právnym záverom dôvodeným v napadnutom uznesení tak nie je z ústavného hľadiska čo vytknúť a ústavný súd je povinný v tomto prípade odmietnuť sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. novembra 2018